

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Horváth és Társai Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt felperesnek a dr.Orosz V. Sándor ügyvéd (.....) által képviselt **Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete** (1013 Budapest, Krisztina krt. 39.) alperes ellen pénzügyi felügyeleti eljárásban hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2008. május hó 15. napján kelt 7.K.34.401/2007/4. számú ítélete ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és az alperes által a másodfokú eljárásban 3. sorszámon előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán a 2008. október hó 15. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú perköltséget a felek maguk viselik.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az adóhatóság külön felhívására - 24.000 (azaz huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket. Az alperest terhelő fellebbezési illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes a 2007. augusztus 8-án kelt III-PB/86/2007. számú végzésével a (a továbbiakban: M.....) névre szóló törzsrészcégeknek 2007. június 15. napot követő kereskedelme kapcsán piacfelügyeleti eljárást indított, azzal, hogy az eljárás során felmerülő, a vizsgálat tárgyához tartozó esetleges további - az alperes hatáskörét érintő - jogsértések vizsgálatára is ki kell terjeszteni a hatósági ellenőrzést.

Az alperes a 2007. augusztus 22-én kelt 30.589/10/2007. iktatószámom, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 29.§-ának (3) bekezdésére való hivatkozással értesítette a felperest, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 1999. évi CXXIV. törvény (a továbbiakban: Psztv.) 11/Q.§-ának (1) bekezdésére alapított piacfelügyeleti eljárást indított hivatalból, melyben a felperes ügyfélként vesz részt. Az értesítés szerint az eljárás tárgya, hogy a M..... működése során sérültek-e - egyebek mellett - a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. tv. (a továbbiakban: Tpt.) piacbefolyásolást tiltó szabályai, a 2007. június 15. napját követő időszakra kötött ügyeleteknél. Az értesítés nevesítette a Tpt. 202.§-ának d/ pontját. Az eljárás előzményeinek és indokainak megjelölése szerint a felperes 2007. június 25-ét követően arról tájékoztatta a M.....-t, hogy meghatározott feltételek esetén két-három héten belül bejelentheti a nyilvános vételi ajánlatot. Az értesítés több témakörben nyilatkozatot kért a felperestől.

A felperes 2007. augusztus 30-án jogi képviselőt bízott meg.

A felperes 2007. szeptember 25-én reggel a felperesnek a M.....-al történő egyesítésére vonatkozó szándéknyilatkozatot tett közzé (a továbbiakban: Közlemény). A Közlemény nyilatkozati része szerint a felperes kész a M..... részvényekért 32.000 Ft részvényenkénti vételárat felajánlani készpénzben részleges részvénycsere lehetőségével. A Közleménynek a Javasolt ajánlatra vonatkozó része szerint a felperes kész a 32.000 Ft-os részvényenkénti vételáron ajánlatot tenni, amint elhárulnak az irányításszerzés elől az akadályok.

A Közlemény megjelenését követően, még 2007. szeptember 25-én, a Tőzsde 08:45 órakor felfüggesztette a M..... részvények kereskedését, amit a M..... 11:50 órai bejelentetését követően - amely szerint a Közlemény nem a Tpt. szerinti vételi ajánlat, alulértékeli a részvényeket, a M..... nem kezd tárgyalásokat - visszaállítottak. Ezt követően egy kötésre került sor 31.015 forintos áron, amikor is a felső felfüggesztési limit megsértése miatt 12:30 órakor ismételten felfüggesztették a kereskedést.

Az alperes 2007. szeptember 25-én, utalva a folyamatban lévő piacfelügyeleti eljárásra, közvetlenül a felperestől kért nyilatkozatot arról, hogy a Közleményt vételi ajánlatnak tekinti-e, amennyiben igen, az ajánlatot az alpereshez nyújtsa be. A felperes 2007. szeptember 26-án úgy nyilatkozott, hogy a Közlemény a Tpt. szempontjából nem minősül nyilvános vételi ajánlatnak; a felperes egy lehetséges nyilvános vételi ajánlat előkészítése érdekében tett lépéseket, amelyekről a tőkepiac védelme érdekében annak szereplőit nyilvános közleményben tájékoztatta.

Az alperes még 2007. szeptember 26-án arról tájékoztatta a felperest, jogi képviselője útján, hogy a piacfelügyeleti eljárásban feltárt adatok alapján a Közlemény félrevezető információt tartalmaz, és egyértelműen befolyásolta a piaci szereplők magatartását. Kérte, hogy az észrevételekről még ugyan ezen a napon tájékoztassák az alperest. A jogi képviselő határidő hosszabbítást kér, melyet az alperes levél formátumban elutasított.

Az alperes 2007. szeptember 27-én kelt III/PP-B-98/2007. számú határozatával a piacbefolyásolás tilalmára vonatkozó törvényi rendelkezések megsértése miatt 25.000.000 forint felügyeleti bírság megfizetésére kötelezte a felperest. Indokolása

szerint a határozat meghozatalára a 2007. augusztus 8-án indított piacfelügyeleti eljárásban kerül sor. A Közlemény tartalmi elemeinek és a beszerzett iratanyagnak - ezen belül a sajtóban megjelent információknak - az elemzésével megállapította, hogy a M..... már 2007. július 13-én egyértelműen elutasította az esetleges vételi ajánlatot, a felperes ennek ellenére, a Közleménnyel egyidejűleg, nyilvánosság előtt szögezte le, hogy a vételi ajánlat megtételéhez szükséges előfeltételek megvalósulása érdekében szükség van a M..... vezetésének együttműködésére, továbbá az alperes részére előadta, hogy a Közlemény nem minősül nyilvános vételi ajánlatnak. Ennek alapján az alperes úgy ítélte meg, hogy a Közlemény tartalma a Tpt. 202.§-ának d/ pontja szerinti piacbefolyásolás tényállásában definiált „félrevezető információ közlésének” minősíthető, tiltott magatartás. A vételi ajánlattételi szándék időben nem behatárolható - részben feltételezett - lépéssorozata a piac befolyásolására hat. A Közlemény tartalma - különös tekintettel az ajánlati ár meghatározására - nem köthető időponthoz, nem tárja fel az egyes feltételek egymáshoz való viszonyát, és nem rendezi azok bekövetkezése vagy megghiúsulása esetén a felperes magatartását. Nem nyújtott megfelelő tájékoztatást az ajánlati árak a felperes részéről való teljesítésére, tartalma félrevezető.

A felvett tényállás részeként rögzítette a tőzsdei kereskedés felfüggesztéseit.

A felperes részben eljárásjogi, részben anyagi jogi jogszabálysértésekre hivatkozással kérte az alperesi határozat hatályon kívül helyezését. Az eljárásjogi körben kifogásolta, hogy nem értesítették a határozatot eredményező eljárás megindításáról, elmulasztották vele ismertetni a bizonyítékokat, sérült a felperes nyilatkozattételi joga, nem gyakorolhatta anyanyelvét, és nem biztosították az ügyféli jogok gyakorlását. A határozat érdemében előadta, hogy a Közlemény megjelenésével nem sérült a Tpt. 202.§-ának d/ pontja. Uniós normákra, valamint az osztrák tőzsde törvényre hivatkozott.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta, mert az egyfelől anyagi jogilag megalapozott, másfelől súlyos eljárási jogszabálysértést nem követett el, figyelemmel a Psztv. 11/M.§-ának (2) bekezdésére.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét.

Az eljárásról való értesítés körében megállapította, hogy az ügyféli státuszról szóló értesítés annyiban pontatlan, hogy abból akár arra is lehet következtetni, hogy az eljárás megindítását megelőző egyes felperesi magatartások vizsgálata az ügy tárgya, de az eljárást megindító végzésből egyértelmű, hogy az, az eljárás folyamán tapasztalt jogsértésekre is kiterjed. A végzés a felperes részére nem került ugyan kézbesítésre, de irat betekintési jogának gyakorlásával arról tudomást szerezhetett volna. Az ügy tárgya a végzés és az értesítés együttes elemzésével megállapítható.

Amennyiben az elsőfokú bíróság el is fogadta volna, hogy az ellenőrzés nem vonatkozhatott jövőbeni magatartásra, abban az esetben sem volt jogszabálysértő az alperesi eljárás. A kiterjesztést ugyanis sem általános, sem speciális eljárási szabály nem köti alakszerű formához és azzal, hogy a felperest e tárgyban 2007. szeptember 25-én nyilatkozattételre hívták fel, nyilvánvalóvá vált, hogy az eljárás

erre a kérdésre is kiterjed. Ha a bíróság el is fogadná, hogy az értesítésre szükség lett volna az eljárás „kiterjesztése” kapcsán, még akkor is lehetőség nyílt az értesítés mellőzésére a Ket. 29.§-a (4) bekezdésének b/ pontja szerint, mert a Közlemény félrevezető voltának megítélése egyszerű kérdés, külön bizonyítást nem igényelt és azonnal sor került a határozat meghozatalára. Még az értesítés jogszerű mellőzése esetén sem sérül a Ket. 70.§-ának (1) bekezdése, mert a bizonyítékok köztudomású tényekből és a Közleményből álltak, a felperes is tudta, hogy vizsgálat folyik, érdemben reagált is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperesi jogi képviselővel közölt alperesi megállapításokat tartalmazó dokumentum közlése sem a Psztv. sem a Ket. alapján nem volt kötelező, ezért az, hogy a felperes nem tudott nyilatkozatot tenni, mert az fizikailag kivitelezhetetlen volt, oly csekély mértékben sértette a Ket. 51.§-ának (1) bekezdését, hogy az sem jelentősnek, sem az ügy érdemére kihatónak, sőt még a bíróság által orvosolandónak sem tekinthető.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kitért arra, hogy az alperes eljárását nem alapozhatja a Psztv. 11/M.§ (2) bekezdésére, mivel az a felügyeleti ellenőrzés szabályait tartalmazza. Egyébként a felügyeleti ellenőrzés keretében a Psztv. 11/O.§ (3) bekezdés alapján az alperes megállapításait közölni kellett volna az eljárás során és erre 15 napos észrevételezési határidőt kellett volna alkalmazni, amelytől csak kivételes indokolt esetben lehet eltérni. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a piac-felügyeleti eljárásban az alperes megállapításainak közlése, amelyre felperes rövid határidővel észrevételeket tehetett, az eljárási jogokon túlmenően teljesíthette volna ki a felperes védekezéshez való jogát, ha megfelelő időt biztosított volna az észrevételezésre. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a felperes anyanyelv használatának joga sem sérült.

Az alperesi határozat érdemi megállapítását vitató kereseti kérelem kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes nem azt kívánta meg, hogy a közlemény tartalmazzon lejáratí határidőt, vagy a konkrét reális lépések bemutatását, hanem - mivel ezek a felperes által sem vitatottan nem voltak meghatározhatók, - azt kívánta meg, hogy konkrét árat ne közöljön a felperes, mert az félrevezető. Az ismert piaci információk alapján szinte semmi esélye nem volt annak, hogy a tényleges vételi ajánlat az legyen amit egyébként a törvényi előírásokból is következően megbízható (szavahihető) felperes megjelölt, kivéve ha valamilyen eddig nem ismert okból a felperes ebben alappal bízhat. Ez utóbbi jelentés tartalmát sugallta a felperesi Közlemény félrevezetően.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint az önmagában alátámasztja az árérzékeny információt tartalmazó Közlemény félrevezető voltát, hogy rövid időn belül igen komoly árfolyamváltozás egyik kiváltó oka volt. A felperes azon érvelését pedig, hogy hosszabb távon (több napot figyelembe véve) a befektetők megfelelően árazták be a Közleményben foglalt információkat, nem osztotta az elsőfokú bíróság, mert az árfolyam későbbi alakulásában már az alperes határozata is szerepet játszott.

Az elsőfokú bíróság egyetértett a felperes uniós hivatkozásaival, ugyanakkor, indokolása szerint, a törvényességi felülvizsgálat esetében a közvetlen hivatkozás

nem foghat helyt, csak akkor, ha valamely jogszabály irányelvbe ütközését állítja a felperes (sok egyéb feltétel fennállása esetén). Ilyet azonban a felperes nem állított. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a felperesnek alaptalan volt az Osztrák tőzsdetörvényre hivatkozása is.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének kereseti kérelem szerinti megváltoztatását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperes a Közleménnyel piacbefolyásolást valósított meg a Tpt. 202.§ d/ pontja szerint.

Fenntartotta a Ket. sérelmére alapított kereseti indokokat. Kiemelten hivatkozott arra, hogy az értesítésből a felperes jogszerűen hihette, hogy a piacfelügyeleti eljárás tárgya csak a múltbeli magatartások vizsgálata, és joggal feltételezte, hogy a közigazgatási szerv által a Ket. 29.§ (5) bekezdése alapján adott tájékoztatás az eljárás tárgyát pontosan és közérthetően írja le. Éppen ezért alaptalan az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítása, hogy a felperesnek kellett volna ellenőrizni, hogy az alperes eleget tett-e a jogszabályi értesítési kötelezettségének. Egyébként az alperes maga is úgy ítélte meg, hogy a nyilvános vételi ajánlat engedélyezése iránti eljárásra a felperesi képviseltre csatolt meghatalmazás nem terjed ki, ezért hívta fel közvetlenül, a képviseleti szabályokat megsértve, nyilatkozattételre 2007. szeptember 25-én a felperest. Ekkor a felperes még nem volt abban a helyzetben, hogy észlelje, hogy a közvetlenül neki megküldött nyilatkozattételi felhívás a folyamatban lévő piacfelügyeleti eljárásban került kiadásra.

Vitatta, hogy sor kerülhetett volna azonnali határozathozatalra. A határozat az elsőfokú bíróság megítélése szerint a 2007. augusztus 8-án indult piac-felügyeleti eljárásban keletkezett, de nem azonnal került kiadásra, ezért a Ket. 29.§ (4) bekezdésének b/ pontja nem alkalmazható. Téves azon megállapítás is, hogy a határozat tárgya egyszerű megítélésű ügy lenne, hiszen az elsőfokú bíróság is háromtagú tanácsban járt el.

Hivatkozott arra, hogy a 2007. szeptember 26-ai, a jogi képviselőhöz intézett, felhívással nyílt először alkalma arra, hogy a Ket. 51.§ (1) bekezdés szerinti nyilatkozattételi jogát gyakorolja. Mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság elismerte, hogy az alperes megfosztotta a felperest azon jogától, hogy a 2007. szeptember 26-án kelt nyilatkozattételi felhívás kapcsán a Ket. 51.§ -ában biztosított nyilatkozattételi jogával éljen. Az alperes úgy hozta meg határozatát, hogy a felperes nyilatkozatával nem tisztázhatta, a felperes birtokában van-e olyan bennfentes információnak, amely alapján várható lett volna a nyilvános vételi ajánlat akadályainak elhárítása.

Az eljárásjogi kérdések összefoglalásában hivatkozott arra, az Psztv. 11/M.§-ának (2) bekezdése nem alkalmazható. Ezen előadását az alperes csatlakozó fellebbezése kapcsán, elemezve az alperesi feladatköröket, megerősítette.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság érdemi megállapításával kapcsolatban, de még az eljárásjogi kérdések körében előadta, hogy a felperes a 2007. szeptember 25-ei felhívásra adott szeptember 26-ai válaszában kizárólag arról nyilatkozott, hogy a Közleményt nem tekinti nyilvános vételi ajánlatnak. Az elsőfokú bíróság azonban összemosta azon két kérdést, hogy a közlemény

nyilvános vételi ajánlatnak tekintendő-e, illetőleg, hogy a nyilvános vételi ajánlatnak nem minősülő Közlemény más okból piacbefolyásoló hatású lehet-e. Ezen utóbbi kérdésre ugyanis erre vonatkozó kérdés hiányában a felperes 2007. szeptember 26-án nem is nyilatkozott.

A továbbiakban kiemelte, hogy a felperes közleményében megalapozott valódi vételi ajánlati szándékról tájékoztatta a tőkepiacok szereplőit, pontosan meghatározta a nyilvános vételi ajánlat megtételének akadályait, amelyek elhárulta objektíven igazolható és szükségszerű előfeltétele volt a felperes nyilvános vételi ajánlatának.

Vitatta az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítását, amely szerint a konkrét potenciális vételi ajánlati ár közlése szükségszerűen sugallta, hogy a felperes olyan nem nyilvános információk birtokában van, amelyek reálissá teszik a nyilvános vételi ajánlatot. Az ajánlati-árképzés szabályait részletesen elemezve előadta, hogy érdemben téves az elsőfokú bíróságnak az árképzésre vonatkozó megállapítása.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával szemben egy piaci szereplő aktusát követő árfolyamváltozás önmagában soha sem lehet elégséges ahhoz, hogy az aktus jogellenességét megalapozza. Ez különösen igaz a felperes álláspontja szerint jelen esetben, hiszen az alperes által megjelölt és az ítéletben is hivatkozott „igen komoly árfolyamváltozás” egyetlen üzletkötést váltott ki.

Hivatkozott a 2003/124/EK. számú (2003. XII.22.) rendelet és a 2003/6/EK Irányelvnek a bennfentes információ meghatározására vonatkozó definíciójára. Az elsőfokú bíróság ítélete egyébként az EK szerződésből fakadó kötelezettségek vonatkozásában téves megállapítást tartalmaz, az EK szerződés 10. Cikke alapján ugyanis a magyar jogszabályokat a bíróság köteles úgy értelmezni, hogy azok összhangban legyenek a vonatkozó közösségi joggal.

Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen tett egyenlőség jelet az „árérzékeny információ” és az „félrevezető információ” között. Figyelmen kívül hagyta továbbá, hogy a M..... részvények kereskedésének felfüggesztésére okot adó egyetlen ügyletkötésre a M.....-nak a Közleménnyel kapcsolatos 2007. szeptember 25-ei soron kívüli tájékoztatásának megjelenését követően került sor, amikor azonban a Közleménnyel kapcsolatos információk már rendelkezésre álltak.

Összegző álláspontja szerint mind az alperes, mind az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a Közlemény közzétételével, különösen pedig az abban foglalt potenciális vételi ajánlatár megjelölésével, a felperes félrevezető információt közölt a nyilvánossággal, és ez által a Tpt. 202.§ d/ pontja szerinti piacbefolyásolást valósított meg. A Közlemény célja a felperesnek a M.....-vel kapcsolatos terveire vonatkozó értékelés szándékok közvetlen tájékoztatása volt a tőkepiaci szereplőkkel.

A felperes az alperesi csatlakozó fellebbezés kapcsán ellenkérelmében ismételten hangsúlyozta az eljárás jogszabálysértő jellegét.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának megváltoztatását kérte, mert eljárása a Psztv. 11/M.§ (2) bekezdése alapján volt teljes körűen jogszerű. A 11/M.§ (2) bekezdésének szabályai vonatkoznak a

felügyeleti ellenőrzésre általában, és annak speciális esetére a piacfelügyeleti eljárásra is.

A felperes fellebbezése kapcsán ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Kiemelte, hogy az alperes a Tpt. 378.§ i/ pontja alapján hatáskörrel rendelkezik a piac befolyásolására utaló körülmények vizsgálatára, tehát akkor is jogosult lenne erre, ha korábban egyáltalán nem indított volna piacfelügyeleti eljárást. Amennyiben egyébként a Psztv. 11/M.§ (2) bekezdése nem lenne alkalmazható, úgy a Ket. 29.§ (4) bekezdés b/ pontjában rögzítettek fennálltát helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság. A felperes által hivatkozott eljárási hibákat az alperes nem valósította meg, de ettől függetlenül érdemben a felperes nem is hivatkozott olyan eljárási hibára, amely a döntés érdemére kihathatott volna. Az alperes álláspontja szerint akkor, amikor a bíróság a Pp. 324.§-ának (4) bekezdésének alkalmazásáról dönt, nem az ügy érdemében hoz döntést, ugyanakkor nem vitatható, hogy egy speciális közigazgatási ügy megítélése szakmailag lehet különösen bonyolult, attól függetlenül, hogy a történeti tényállás egyszerű, s a közigazgatási szervtől külön bizonyítást nem igényelt.

Az érdemi megállapítások körében hangsúlyozta, hogy a felperes kizárólag fellebbezésében adta elő, hogy az alperesnek azt kellett volna vizsgálni, birtokolt-e a felperes olyan bennfentes információt, amely alapján a félrevezető közzététel még sem volt alkalmas a piac befolyásolására, de a konkrét bennfentes információt még itt sem adott elő. A M..... felvásárlásához kapcsolódó információk valóban bennfentes információk, éppen ezért a felperestől elvárható lett volna a 2007. szeptember 25-én nyilvánosságra hozott Közleményben azon látszat elkerülése, hogy a felvásárlástól csupán technikai lépések választják el, és az is, hogy a számos bizonytalansági tényezőre tekintettel elvárható konkrét ajánlati ár közlésével ne tévessze meg a tőkepiac szereplőit.

Kiemelte, a felperes számára nagyon is felismerhető volt, hogy amennyiben a Közlemény nem nyilvános vételi ajánlat, úgy piacbefolyásolásra alkalmas. Egyébként maga a felperes jelezte a M.....-nak 2007. június 25-én, hogy bizonyos feltételek bekövetkezése esetén, két-három héten belül nyilvános vételi ajánlatot kíván tenni a részvényekre. Az, hogy a Közlemény szerinti ár megfelelő-e, vagy hogy mily módon került meghatározásra, a nyilvános vételi ajánlat jóváhagyása iránti eljárásban lett volna vizsgálható, amelyre azonban nem került sor.

Előadta, hogy a megtévesztő információk piacra gyakorolt hatása azonnali volt. Az egyetlen kötésre való felperesi hivatkozás azért sem foghat helyt, mert ezen kötés miatt felfüggesztették a tőzsdei kereskedést, tehát továbbiakra nem is kerülhetett sor. A piacbefolyásolásra alkalmasság a Közlemény nyilvánosságra hozatalakor fennállt, és azt alátámasztja az utóbb bekövetkezett tőzsdei esemény is, de a félrevezetésre alkalmasság ténye nem függvénye annak, hogy valamely piaci szereplőt a Közlemény ténylegesen félrevezetett-e vagy sem.

A felperes tévesen állítja, hogy a bíróság egyenlőséget tett az „árérzékeny információ” és a „félrevezető információ” közé. A felperes által közzétett információk kétségtől árérzékenyek voltak.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság előtt a felperes csatolta a hivatalból indított piacfelügyeleti eljárás másik ügyfelének, a M.....-nak a terhére hozott, 2007. december 11-én kelt III/PB-B-102/2007. számú határozatot. Az alperes bennfentes információk nyilvánosságra hozatalára, valamint késleltetésére vonatkozó egyes szabályok megsértése miatt 5.000.000 forint, a bennfentes kereskedelem tilalmának megsértése miatt 43.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte a M.....-t.

A felperes a másodfokú bíróság előtt előadta, hogy 2008. augusztus 6-én elállt a Közleményben foglaltaktól.

A Fővárosi Ítéltábla a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 252.§-a (2) bekezdését és (3) bekezdését alkalmazva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, és a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése szerinti esetleges megváltoztatáshoz szükséges adatok rendelkezésre állnak, ezért a felperes fellebbezését és az alperes csatlakozó fellebbezését érdemben bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a fellebbezési eljárás terjedelmét a Pp. 247.§-ának (2) bekezdésére figyelemmel - alkalmazva a Pp. 253.-ának (3) bekezdését - a felperesi fellebbezésben, az alperesi csatlakozó fellebbezésben és a felek ellenkérelmeiben előadott indokok szerint határozta meg. Ennek következtében nem vizsgálódott az elsőfokú bíróság ítéletének a nyelvhasználatához kapcsolódó indokai, valamint az osztrák szabályok alkalmazandósága körében, ugyanakkor a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése szerinti megváltoztatási jogkörben eljárva, több esetben pontosította, megváltoztatta az elsőfokú bíróság indokolását.

A Pp. 324.§-ának (4) bekezdése szerint, ha az ügy különös bonyolultsága indokolja, az elsőfokú bíróság a tárgyalás megkezdése előtt elrendelheti, hogy az ügyben három hivatásos bíróból álló tanács járjon el. Ha a bíróság az ügy tanács elé utalásáról rendelkezett, utóbb az ügyben egyesbíró nem járhat el.

A Ket. 29.§-ának (1) bekezdése szerint a hatósági eljárás az ügyfél kérelmére, bejelentésére, nyilatkozatára, más hatóság kezdeményezésére, külön jogszabályban meghatározott panaszra (a továbbiakban együtt: kérelem) vagy hivatalból indul meg. A 29.§ (3) bekezdésének a/ pontja értelmében, ha törvény vagy kormányrendelet eltérően nem rendelkezik, az eljárás megindításáról a hivatalból indult eljárásban az ismert ügyfelet az eljárás megindításától számított öt napon belül értesíteni kell. A 29.§ (5) bekezdés c/ pontja alapján az értesítésnek tartalmaznia kell hivatalból indult eljárásban az erre történő utalást. A 29.§ (4) bekezdésének b/ pontja alapján az értesítés csak akkor mellőzhető, ha az egyszerű megítélésű, a tényállás előzetes tisztázását nem igénylő ügyben az eljárás megindítása után azonnal sor kerül az érdemi határozat meghozatalára.

A Ket. 70.§-ának (1) bekezdése szerint, ha a hatóság az ügyfélnek az eljárás megindításáról való értesítését mellőzte, és az ügyben bizonyítási eljárást folytatott le, annak befejezésétől számított öt napon belül értesíti az ügyfelet, hogy az - az iratokba való betekintés szabályai figyelembevételével - megismerhesse a

bizonyítékokat, azokra öt napon belül észrevételt tehessen, élni tudjon nyilatkozattételi jogával, és további bizonyításra irányuló indítványt terjeszthessen elő.

Az elsőfokú bíróság az ügy tanács elé utalásáról rendelkező, pervezető végzését a mérlegelési jogkörben hozza meg, másodfokú felülvizsgálata a Pp. 254.§-ának (1) bekezdése alapján lehetséges. A felperes fellebbezésében nem a tanács elé utalás megalapozottságát vitatta, hanem erre figyelemmel a Ket. 29.§-a (4) bekezdésének és 70.§ (1) bekezdésének alkalmazandóságát. A Pp. 324.§-a (4) bekezdés szerinti körben azonban el kell választani a közigazgatási „ügyet” a peres „ügy”-től. A bírósági felülvizsgálat tárgya a kereseti kérelem szerinti körben meghatározott „ügy”, amely a közigazgatási határozat tényleges tárgyán kívül a közigazgatási eljárás valamennyi momentumára kiterjed, mint ahogy a felperes is több irányú eljárásjogi jogszabálysértésekre is hivatkozott keresetében az alperesi határozat anyagi jogi megfelelőségének vitatása mellett. A Ket. 29.§ (4) bekezdése és 70.§ (1) bekezdés szerinti körbe azonban csak a tényállás tisztázását előzetesen nem igénylő döntések taroznak, azaz a Ket. csak az ügy érdemét vizsgálja, amely a bírósági felülvizsgálatban a határozat anyagi jogi szabályainak vizsgálatában testesül meg. Ezért az elsőfokú bíróság összetételét a másodfokú bíróság nem tekintette a felperesi fellebbezést alátámasztó indoknak.

A Ket. 29.§-ának rendelkezéseiből következően nem a hivatalbóli eljárást megindító III-PB/86/2007. számú végzést, hanem az eljárás megindításáról szóló értesítést kellett megküldeni a felperesnek. Az alperes ennek a kötelezettségnek a 30.589/10/2007. iktatószámú értesítéssel eleget tett. Az értesítés tartalmának összhangban kell állni az eljárást hivatalból megindító közigazgatási döntéssel. Az összhang megteremtése a közigazgatási szerv feladata, függetlenül attól, hogy az ügyfél az őt megillető irat-betekintési jogot gyakorolja-e vagy sem.

Az elsőfokú bíróság két szempontból értékelte a vonatkozó kereseti kérelmet: egyrészt azt állapította meg, hogy a tájékoztatás pontatlan, másrészt azt, hogy csak feltételes módon fogadja el a pontatlanságot: „Ha a bíróság el is fogadná, hogy jövőbeni magatartásokra az ellenőrzés nem vonatkozhatott...”. A Fővárosi Ítéltábla értékelése szerint azonban a felperes részére megküldött értesítésből nem következik az ellenőrzött időszakra nézve bizonytalanság. A tájékoztatás az ellenőrzött időszak kezdő időpontját, 2007. június 15., meghatározta, a zárótételese nem, de ennek folytán a tájékoztatásban megjelölt 2007. augusztus 7. napjától számított, az értesítésben szintén megjelölt Psztv.11/Q.§-ának (8) bekezdése szerinti 180 + 90 napos időtartammal kellett figyelembe venni az ellenőrizhető időszak zárását.

Ennek következtében a Fővárosi Ítéltábla nem tekintette alkalmazandónak a Ket. 29.§-a (4) bekezdését, amelyet az elsőfokú bíróság a végzés-értesítés felperes által hivatkozott pontatlanságának elfogadása miatt vett figyelembe.

Kétségtelen, hogy a felpereshez címzett, 2007. szeptember 25-ei felhívás a Közlemény vételi ajánlati jellegéről kért nyilatkozatot. A nyilvános vételi jog engedélyezése iránti eljárás nyilvánvalóan elkülönül a piacfelügyeleti eljárástól. A

felpereshez intézett felhívás azonban egyértelműen rögzítette, hogy a felperesnek a Pszvt. 11/Q.§-a (1) bekezdése szerinti piacfelügyeleti eljárásban kell nyilatkozni, amelyben már értesítették ügyféli státuszáról.

Az alperes az elsőfokú bíróság előtt úgy nyilatkozott, hogy a 2007. szeptember 25-ei nyilatkozattételre felhívás a nyilvános vételi jog engedélyezése iránti eljárásban keletkezett. Az alperesnek az elsőfokú bíróság előtt tett nyilatkozata azonban nem alkalmas a közigazgatási határozat indokainak megváltoztatására: a határozat szerint a nyilatkozattételi felhívásra a piacfelügyeleti eljárásban került sor. Ez felel meg egyébként a felhívás tényleges tartalmának is. Ennek folytán a felperes alappal hivatkozott arra, hogy a piacfelügyeleti eljárásban ekkor már jogi képviselővel rendelkező felperest nem lehetett volna közvetlenül felhívni nyilatkozattételre. A Fővárosi Ítélőtábla értékelése szerint azonban ezen eljárási hiba egyrészt nem hatott ki az ügy érdemére, másrészt - figyelemmel a felperesnek az elsőfokú bíróság előtt tett nyilatkozataira - a perben orvoslást nyert. Ez okból nem volt helye az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával az alperesi határozat hatályon kívül helyezésének.

A felperes a jogi képviselőkhöz 2007. szeptember 26-én megküldött tájékoztatás kapcsán a Ket. 51.§-a (1) bekezdésének sérelmére hivatkozott. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint ezen alperesi megállapítások közlése sem a Ket., sem a Pszvt. alapján nem kötelezettsége az alperesnek, a nyilatkozattételi jog sérelme csekély. A felperes fellebbezési álláspontja szerint azonban az alperes a felperesi nyilatkozat hiányában nem dönthetett volna.

Az alperes által nem alkalmazható Ket. szabályokat a Pszt. 11/J.§-a sorolja fel. Ezek között nem szerepel - tehát az alperes által alkalmazandó - a Ket. 51.§-ának (1) bekezdése, amely szerint az ügyfélnek joga van ahhoz, hogy az eljárás során írásban vagy szóban nyilatkozatot tegyen, vagy a nyilatkozattételt megtagadja. Ha az ügyfél a hatóság felhívására nem nyilatkozik, a hatóság a rendelkezésre álló adatok alapján dönt vagy a 31. § (2) bekezdése alapján megszünteti az eljárást. Az ügyfél nyilatkozata a Ket. 50.§-ának (4) bekezdése szerint bizonyíték.

Az alperes nyilatkozattételre két alkalommal, közvetlenül a felperest hívta fel: először a hivatalbóli eljárásról szóló értesítésben, másodszor 2007. szeptember 25-én, melyet - a fentiek szerint - már a jogi képviselőhöz kellett volna megküldeni. A jogi képviselőkhöz címzett 2007. szeptember 26-ai iratban az alperes már nem kért nyilatkozatot (bizonyítékot) a felperestől, hanem a későbbi határozat szerinti tényállást közölte, azzal, hogy arra rövid határidővel, észrevétel tehető.

A Fővárosi Ítélőtábla a fentiek alapján megállapította, hogy egyrészt felperes tehetett nyilatkozatot (nyilatkozatokat), másrészt a 2007. szeptember 26-ai iratra nem alkalmazhatók a Ket. 51.§-a (1) bekezdésének szabályai. Mivel a 2007. szeptember 25-ei nyilatkozattételi felhívással nem indult új eljárás, a 2007. szeptember 26-ai alperesi felhívásra a Ket. 70.§-ának (1) bekezdése szerinti észrevételezési lehetőség biztosítására vonatkozó rendelkezés sem alkalmazható. Ezen szabály ugyanis csak akkor vehető figyelembe, ha a hatóság az ügyfélnek az eljárás megindításáról való értesítését mellőzte, és az ügyben bizonyítási eljárást folytatott le.

A fentiek szerint az alperesnek nem kellett újabb eljárás hivatalbóli megindításáról tájékoztatni a felperest, és ennek okán az alperes is szükségtelenül hivatkozott az elsőfokú bíróság előtt a Psztv. 11/M.§-ának (2) bekezdésére. Az elsőfokú bíróság a hivatkozás értékelése során helytállóan állapította meg, hogy a Psztv. 11/M.§-a szerinti felügyeleti ellenőrzés szabályai a Psztv. 11/Q.§-a szerinti piacfelügyeleti eljárásokra nem alkalmazhatók. Ezen ténymegállapítást a másodfokú bíróság kiegészíteni nem kívánja.

Az alperes csatlakozó fellebbezése kapcsán a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy az alperesi határozat jogszerűségét a bíróság a határozatban foglaltak alapján kell hogy vizsgálja: az alperesi határozat eljárásának kereteit a Psztv. 11/Q.§-ára hivatkozva állapította meg, amely eljárásban a Psztv. 11/M.§-a, a fentiek szerint, nem alkalmazható. Jogszerűen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az alperesi eljárás tekintetében nem vette figyelembe a Psztv. ezen rendelkezését.

Az elsőfokú bíróság az alperesi határozat anyagi jogi jogsértéseihez kapcsolódó indokai körében a Fővárosi Ítéltábla először a 2007. szeptember 25-ei nyilatkozattételi felhíváshoz kapcsolódó fellebbezési előadást vizsgálta.

Az alperes a 2005. szeptember 25-ei nyilatkozattételi felhívással csak arra kért, és kapott választ, hogy a felperes Közleménye a Tpt. szempontjából nem minősül nyilvános vételi ajánlatnak. Az alperes azt nem vizsgálta, és nem is kellett vizsgálnia, hogy a „félrevezető információ közlés”-en túl a Közlemény más okból piacbefolyásoló hatásúnak minősül-e vagy sem, így ezen más okról nem is kellett nyilatkoztatni a felperest. Az elsőfokú bíróság tehát nem mosta össze a két kérdést, ítélete ezen körben megalapozott.

A Tpt. 5. §-a (1) bekezdésének 135/ pontja szerint e törvény és az e törvény felhatalmazása alapján kiadott jogszabályok alkalmazásában nyilvános vételi ajánlat (vételi ajánlat) az olyan, a céltársaság részvényeseihez szóló, a céltársaság részvényei vagy azok egy részének megszerzésére tett (nem a céltársaságtól származó) nyilvános felhívás, amelynek célja vagy eredménye a céltársaságban való befolyásszerzés, illetőleg a meglévő befolyás mértékének a növelése.

A Tpt. 202.§-ának d/ pontja szerint piacbefolyásolásnak minősül a megalapozatlan, félrevezető, hamis információ közlése, híresztelése, nyilvánosságra hozása vagy nyilvános közlése, feltéve, hogy az információt terjesztő személy az információ hamis vagy félrevezető mivoltának tudatában van vagy az adott helyzetben elvárható gondossággal eljárva tudatában kellett volna lennie.

A Tpt. 5.§-a (1) bekezdésének 135/ pontja nem a vételi ajánlat szándékát, hanem magát a vételi ajánlatot definiálja. A Tpt. szempontjából a vételi ajánlatnak nem lehet jelzője a fellebbezésben hivatkozott „valódi”: a vételi ajánlat vagy fennáll, vagy nem. A felperes nyilatkozata szerint nem áll fenn. Erre tekintettel a továbbiakban - az alperesi határozatnak megfelelően - az elsőfokú bíróság csak azt vizsgálhatta, hogy megvalósultak-e a Tpt. 202.§-a d/ pontja szerinti törvényi feltételek.

Vételi ajánlat hiányában nem kellett vizsgálnia az elsőfokú bíróságnak azt a fellebbezési indokot, hogy miként történt a Közlemény szerinti árképzés, és miként kellene képezni az árat vételi ajánlat esetén, és ezt a Fővárosi Ítéltábla sem tette meg. Az „árképzésre” vonatkozó, átlagos befektetői ismereteken alapuló ítéleti megállapítást - hogy amennyiben a Közleményben legalább fél- egy éves távlatról lenne szó, és nem hetekről, akkor a 32.000 forintos ár ésszerűen nem alkalmazható, hisz ebben az esetben szükséges a részvények, a cégérték újraértékelése -, az elsőfokú bíróság csak annyiban emelte ki, hogy erre figyelemmel a Közlemény szerinti árat csak akkor tekinthették ésszerűnek, ha a felperes valamilyen, nem nyilvános információ birtokában van.

A felperes mind az eljárásjogi, mind az anyagi jogi fellebbezési indokok körében hivatkozott arra, hogy megfelelő nyilatkozattételi felhívás esetén feltárhatták volna, hogy vannak-e az akadályok elháríthatóságára vonatkozó bennfentes információi, és a Közleményt követően a felperes akart-e vételi ajánlatot tenni.

A felperes azonban a közigazgatási eljárásban egyértelműen nyilatkozott: a Közlemény nem vételi ajánlat. Az alperes határozatában a vételi ajánlatnak nem minősülő Közleményt értékelte. Ennek következtében nem releváns, hogy a Közleményt követő időszakban a felperesnek milyen gazdasági tervei voltak, egészen a Közlemény 2008. augusztus 6-ai visszavonásáig.

Az alperes határozatában azt kifogásolta, hogy a Közlemény - különös tekintettel az ajánlati ár meghatározására - időbelisége nem meghatározható, nem tárja fel az egyes feltételek egymáshoz való viszonyát és nem rendezi azok bekövetkezése vagy végleges megghiúsulása esetén a felperes magatartását. Így az alperesi határozat jogszerűségére nincs hatással az, hogy a felperesnek ténylegesen volt-e a Tpt. 201.§ (3) bekezdés szerinti bennfentes információja, vagy sem. Ennek következtében a Fővárosi Ítéltábla nem vizsgálta a fellebbezésben hivatkozott uniós normáknak a bennfentes kereskedelemre vonatkozó szabályait. Utal a másodfokú bíróság arra, hogy bennfentes kereskedelem a felperes által a fellebbezési eljárásban csatolt határozat szerint a M.....-nál bírt jelentőséggel.

Ismételten az alperesi határozat tartalmára visszautalva emeli ki a Fővárosi Ítéltábla, hogy bár a határozat tényként rögzítette a kereskedés körülményeit, az alperes a piacbefolyásolás ok-okozati összefüggéseiben nem értékelte külön a tőzsdei kereskedés felfüggesztéseit, így azt sem, hogy hány kötésre, milyen áron került sor. Az alperes ellenkérelmében alappal hivatkozott arra, hogy a Tpt. 202.§ d/ pontjának alkalmazásában a félrevezetésre alkalmasság ténye nem függvénye annak, hogy valamely piaci szereplőt a Közlemény ténylegesen félrevezetett-e vagy sem, azaz kötött-e ügyletet, vagy sem. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy önmagában az árfolyam változás lett volna az oka a Közlemény jogellenessége megállapításának.

Az elsőfokú bíróság a tőkepiaci mozgást a felperes azon kereseti indokára figyelemmel vizsgálta, hogy a piac a felperes hivatkozott szándékának - a tőkepiac szereplőinek tájékoztatása a felperes céljairól -, megfelelően értékelte-e a Közlemény tartalmát. Az elsőfokú bíróság által vizsgált árfolyamváltozás valóban

csak egyetlen kötésben testesült meg, de már ebből is megállapítható, hogy a piac nem a felperesi előadás szerint értékelte a Közleményt.

A Fővárosi Ítéltábla itt ismételten hangsúlyozza, hogy a Tpt. 202.§-a d/ pontja szerinti törvényi tényállásnak nem eleme a tényleges üzletkötés.

Az EK Szerződés 4. cikk (3) bekezdése - felperesi hivatkozás szerint 10. cikke - szerint az Unió és a tagállamok a lojális együttműködés elvének megfelelően kölcsönösen tiszteletben tartják és segítik egymást a Szerződésekből eredő feladatok végrehajtásában.

A tagállamok a Szerződésekből, illetve az Unió intézményeinek intézkedéseiből eredő kötelezettségek teljesítésének biztosítása érdekében megteszik a megfelelő általános vagy különös intézkedéseket.

A tagállamok segítik az Uniót feladatainak teljesítésében, és tartózkodnak minden olyan intézkedéstől, amely veszélyeztetheti az Unió célkitűzéseinek megvalósítását. (Az Európai Unióról szóló szerződés és az Európai Unió működéséről szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változata (2008/C 115/01).)

A Fővárosi Ítéltábla értékelése szerint a felperes által hivatkozott Uniós norma nem a bíróságok, hanem a tagállamok kötelezettségét szabályozza. Ettől függetlenül azonban a bíróság valóban köteles úgy alkalmazni a magyar jogszabályokat, hogy azok összhangban legyenek a vonatkozó közösségi joggal. A Fővárosi Ítéltábla értékelése szerint az elsőfokú bíróság ezen kötelezettsége csak akkor sérült volna, ha a felperes fellebbezésében megjelöli, hogy az alperesi határozattal mely rendelkezés szenvedett sérelmet, illetőleg szükség van-e valamely közösségi norma értelmezésére. A másodfokú bíróság ilyen körülményt nem észlelt, ezért ezen okból nem volt helye az elsőfokú bíróság ítélete megváltoztatásának, vagy hatályon kívül helyezésének.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette jogszerűnek az alperesi határozat félrevezető információra vonatkozó megállapítását. A Tpt. 202.§ d/ pontjának második tényállási követelményével szemben sem volt értékelhető felperesi előadás. A felperes sem az elsőfokú-, sem a másodfokú bíróság előtt nem adott elő olyan indokot, amelyre tekintettel, alappal vitathatta volna a piacbefolyásolást megállapító alperesi határozat jogszerűségét. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét, az indokolás fentiek szerinti pontosításával, a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban egyik fél fellebbezése sem vezetett sikerre, ezért maguk viselik a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket. A felperest a 6/1986.(VI.26.) IM számú rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján terheli a fellebbezési illeték, míg ezt alperes esetében, személyes illetékmentessége folytán, a 14.§ szerint az állam viseli.

B u d a p e s t, 2008. évi október hó 15. napján

dr. Rothermel Erika s.k. tanácselnök,
. Losonczy Erzsébet s.k. bíró

Huszárné dr. Oláh Éva s.k. előadó bíró,

A kiadmány hitelél:
írnök